

Plazako lagun taldea

Marc, Elena, Rebeca, Pau, Emma, Anna eta Aitana klase berean zeuden. Ia beti elkarrekin zegoen taldea ziren: barre egiten zuten, jolasten zuten, gosaria partekatzen zuten eta, arratsalde askotan, auzoko plazan elkartzen ziren, non oso ondo pasatzen zuten.

Goiz batean, irakaslea arbelean idazten ari zela, taldeko batzuk elkarren artean lasai hitz egiten hasi ziren.

“Arratsalde honetan plazan elkartuko gara?” xuxurlatu zuen Elenak.

“Bai! Baloia ekarri eta ezkutaketa jolastu dezakegu”, esan zuen Emmak.

“Noski joango naiz”, gaineratu zuen Aitanak.

Marc, Anna eta Emma hunkituta hitz egiten ari ziren, baina ez zioten ezer esan Rebecari. Gertu eserita zegoen hark dena entzun zuen, baina inork ez zion begiratu edo galdetu ea etorri nahi zuen ere.

Rebecak ziztada bat sentitu zuen bularrean. Ez zuen ulertzen zer gertatzen ari zen. Beti egoten ziren elkarrekin. Zergatik zen egun hura desberdina?

Eskolako txirrina jo zuen, eta denak korrika atera ziren jolastokira. Taldea jolasten hasi zen, baina Rebeca hurbildu zenean, haurretako batek esan zion:

“Bakarrik jolastu nahi dugu, arratsalde honetan denok elkartuko baikara”.

Hitz horiek adreilu tona batek bezala jo zuten.

Rebeca geldirik egon zen segundo batzuetan. Oso triste sentitu zen, baina hala ere indarra bildu eta leunki galdetu zuen:

“Zuekin bat egin al dezaket arratsalde honetan?”

Marcek sorbaldak jaso eta erantzun zuen:

“Ez dakit, Pauri galdetu beharko diozu, baina etorri ez denez…”

Rebecak ez zuen beste ezer esan. Burua makurtu eta jolastokiko txoko batera joan zen. Begiak malkoz beteta zituen, eta gainerako denbora bakarrik eman zuen, besteak jolasten eta barre egiten ikusten.

Arratsalde hartan, koadrila plazan jolasten ari zen bitartean, Rebeca etxean geratu zen. Ez zuen ezer egiteko gogorik. Gertatutakoaz eta ikusezin izatea zein ikaragarria zen pentsatzen jarraitu zuen.

Hurrengo egunean, Pau eskolara itzuli zen. Aurreko egunean ez zen han egon gaixorik zegoelako. Iritsi zenean, Rebeca atsedenaldian bila joan zen.

“Pau, gaur elkarrekin zabiltzate?” galdetu zion.

“Bai, noski”, esan zuen irribarrez. “Eta zu ere ongi etorria zara etortzera”.

Rebecak harrituta begiratu zion. Pauk bere aurpegia ikusi zuenean, irribarrea desagertu egin zitzaion.

“Zer gertatzen da?” galdetu zion. “Zergatik jartzen duzu aurpegi hori?”

Malkoak begietan zituela, Rebecak aurreko egunean gertatutako guztia kontatu zion. Esan zion kanpoan utzi zutela, ez zutela elkarrekin ibiltzeaz ezer esan, eta jolastokian argi utzi zietela ez zutela nahi beraiekin egotea.

Entzuten zuen bitartean, Pau gero eta serioago jarri zen.

“Ez dago ondo”, esan zuen azkenean, haserre. “Inoiz ez zuten hori egin behar”.

Pauk berehala bildu zuen talde osoa patioan.

—Hitz egin behar dugu —esan zuen irmoki.

Denek elkarri begiratu zioten, gertatzen ari zena ondo ulertu gabe.

—Rebecak atzo gertatutakoa azaldu zidan. Bakarrik utzi zenuten, ez zenuten gonbidatu, eta gainera, esan zenioten ez zenutela berarekin jolastu nahi.

Besteek burua makurtu zuten. Bat-batean, goizeko alaitasuna desagertu egin zen.

Emma izan zen lehena hitz egiten.

—Ez genuen hainbeste mindu nahi…

Annak gaineratu zuen:

—Bai… Ez dut uste kontuan hartu genuenik nola sentituko zen.

Elenak Rebecari begiratu eta esan zion:

—Barkatu. Oso oker geunden.

Marcek ere aurrerapauso bat eman zuen.

—Haserretzeko arrazoia duzu. Ez zintugun kanpoan utzi behar.

Aitanak, ahots leun batez, esan zuen:

—Barkatu, Rebeca.

Rebecak ez zuen berehala erantzun. Oraindik triste zegoen, baina egindakoa behintzat aitortzen zutela ikusteak bihotza lasaitu zion.

Pauk guztiei begiratu eta esan zien:

“Benetako talde batek ez du inor baztertzen. Elkartzen bagara, denok elkartzen gara. Eta arazoren bat badago, horri buruz hitz egiten dugu. Baina inork ez luke baztertuta sentitu behar”.

Denek isilik baietz egin zuten buruarekin.

Azkenik, Rebecak irribarre txiki bat egin zuen.

“Ados… baina ez dut berriro gertatzea nahi”.

“Ez da gertatuko”, esan zuten denek ia batera.

Arratsalde hartan, koadrila osoa plazan elkartu zen, beti egin behar zuten bezala. Jolastu, barre egin eta oso ondo pasa zuten elkarrekin.

Baina egun hura ez zen beste edozein bezalakoa izan. Egun hartan gauza garrantzitsu bat ikasi zuten: benetako adiskidetasunak ez

duela inor atzean uzten, eta batzuetan barkamen zintzo batek hautsia zirudiena konpondu dezakeela.

Eta une hartatik aurrera, norbaitek elkartzea proposatzen zuen bakoitzean, Pauk oso argi gogorarazten zien:

“Denok esateak denok esan nahi du”.

Eta horrela, plazako taldeak jolasten, barre egiten eta elkarrekin hazten jarraitu zuen, errespetu gehiagorekin, arreta gehiagorekin eta adiskidetasun are sendoago batekin.